pärraſt ärra korjaſid. — Ennäh, útle weel teinekord, et eſel rummal loom!

Keik te ſureks.

Saks: (útleb omma poiſile) Juhhan, ſa tead, et ma naeſt tahhan wõtta, ja ſe woib olla, et pruut omma emmaga mind waatma tullewad, ja mind koddo ei olle, kül nad ſiis ſo käeſt küſſiwad, kas mul rahha ja warra on, — ſiis te keik ſuremaks kui aſſi on, ſa tead, naesterahwad armastawad ſedda, — kül ma ſind ka ſiis meles pean.

Juhhan lubbas ſanna kuulda.

Nattokesſe aea pärraſt tullid ka tõeste ta pruut ja ämma eit ſenna. — Kui úhte ja teiſt ollid kõnnelenud, tõuſis järgminne kõnne:

Ämma eit: Juhhan, útle, n'a meite wahhel, kas ſo herral on ka rahha ja warra?

Juhhan: Ah proua! Hirmus paljo rahha, mitto ſuurt kotti täit ja teiſes linnas ni ſuur maea, nago kunninga maea!

Ämma eit: On temmal ka kallid aſjo, kuld förmusſid, hõbbe riisto ja muud ſeddaſarnaſt?

Juhhan: Ah proua! terwed toa-täied.

Pruut: Juhhan, et útle ommeti, mis täp ſe ſo herral pahhemal pool ninna peal on, kas ſe on ſolatúgas woi monni mu märk?

Juhhan: Di preili! Se on úks ſolatúgas — agga ſe polle weel úhti — peaks t'e nägema — keik ta ihho on neid täis nago pihho.

Wihhane paggar.

Paggar juhtub lihhonikko wasto tullema, terretab tedda lahkeste ja küſſib: „Kuſt ſinna, wanna sõbber, nüüd tulled?" — „Juſt ſinno jureſt! oſtſin ſeal terwe leiwa", — útles lihhonik. „Ühhe leiwa? — Kus ta ſul ſiis on?" — „Westi taskus!" naeris lihhonik wasto ja läks omma teed.

Paggarile jäi palk kaela, — mõtles, kuidas ſedda koormat lihhonikkule taggaſi ſaaks anda. —

Ta teggi aſja, jälle lihhonikkuga kokko sada, — lähhab naerdes temma wasto, útleb: